

[Henry Christensen.]

ville være med i denne forhandling, og vi ser naturligvis sådan på det, at vi havde været stærkere sammen her som i boligforhandlingerne, hvis vi havde siddet der alle sammen; derfor burde vi også på dette område have kunnet forlænge den linje, der i lignende situationer tidligere er lagt.

Hr. Poul Møller spurgte mig om mit og venstres standpunkt til spørgsmålet om afgifter og hermed til spørgsmålet om, hvad man traditionelt kalder finanspolitik. Jeg tror, at venstre igennem adskillige år ved enhver lejlighed, hvor vi har drøftet disse ting, har sagt, at vi naturligvis aldrig ville afskære os fra at tage de finanspolitiske midler i anvendelse. Vi har derimod advaret mod at tro, at spørgsmålet om den økonomiske balance så overdrevent kunne knyttes blot til spørgsmålet om et lidt større eller mindre kasseoverskud, og at det måtte være en variation af økonomiske midler, der i et moderne økonomisk samfund måtte bringes i anvendelse. Heller ikke i foråret, da vi drøftede problemerne, var det spørgsmålet om i givet fald at medvirke til tilvejebringelse af et endda dengang meget betydeligere kasseoverskud, der var den store, principielle diskussion. Det var derimod en lang række af de andre problemer, som vi ikke dengang kunne få en løsning på, men som vi dog nu i en lang række tilfælde har fået en løsning på.

Det, der nu sker, er, at der i modsætning til, hvis der ikke var blevet foretaget noget, finder en stramning af finanserne på en 400-500 mill. kr. sted. Hr. Poul Møller siger, at det, hans synspunkter ville have ført til, var en stramning i finanserne på 200-300 mill. kr., forstår jeg. Ærlig talt, der er ikke grundlag for nogen form for principdiskussion imellem os, når differencen er så beskeden.

Dertil kommer — hvad jeg trods alt mener er afgørende — en vurdering af de måneder, hvor statsfinanserne i særlig grad er dårligt stillet, nemlig de første måneder af finansåret. Jeg hørte nok, at hr. Poul Møller sagde, at det burde man søge ændret ved bedre udgiftsterminer. Det er jeg enig med ham i, men vi ved jo godt, at det kan vi ikke ordne fra det ene øjeblik til det andet. Det bør danne baggrund for beslutninger, der skal træffes i fremtiden. Derfor var det, man besluttede sig til, nok det rigtige

og nødvendige angående det beskedne problem, det trods alt var, efter at vi havde bragt det ned i størrelsesorden, sammenlignet med, hvad vi var stillet over for under diskussionerne i foråret.

Hr. Poul Møller fremhævede jo meget vittigt, at nogle af drøftelserne var ført i Assistenshuset. Jeg kan godt forstå, at der med rimelighed kan siges morsomme og vittige ting herom, men mon dog ikke vi to partier også har en interesse i ikke at få sagt så mange vittigheder om forhandlinger, der kan føres i statsministeriet, i Assistenshuset, at vi kommer til at vanskeliggøre de forhandlinger, der skal føres med den næste statsminister?

Det er klart, at den politiske vurdering også har været stærkt fremhævet. Man har sagt, at regeringen er styrket parlamentarisk, og at et stort oppositionsparti er blevet medgarant for regeringen. Venstre føler sig ikke som medgarant for regeringen. Venstre har ikke tilrådet denne regerings dannelse, men venstre har ført nogle forhandlinger om konkrete lovgivningsforanstaltninger på samme måde, som vi i fællesskab, venstre og de konservative, gjorde det, da vi nogle dage i forvejen drøftede boligproblemer. Hvis man endelig ville spørge om, hvad der har størst risiko for at forlænge regeringens liv, er jeg tilbøjelig til at tro, at boligforliget har større risiko for at forlænge regeringens liv end de økonomiske forhandlinger, vi her har ført. Det kan vel trods alt ikke være det ene afgørende. Jeg nægter naturligvis, at venstre er garant for regeringen. Det må være selvkært. Den omstændighed, at vi i 1962 eller ved andre lejligheder sluttede økonomiske forlig, betød jo heller ikke, at vi skiftede karakter fra at være oppositionsparti til at være regeringsparti. Jeg tror altså ikke, det gavner vore fælles interesser, venstres og de konservatives, at hr. Poul Møller — efter min mening med urette — hævder, at venstre i dag er garant for en socialdemokratisk regering. Vi afviser det, og jeg kan ikke se, at nogen af vore partier, heller ikke de konservative, kan have interesse i at påstå dette. Det er ikke rigtigt, og jeg kan ikke se, at vi har nogen interesse deri.

Det fører mig også til at gøre en bemærkning om det dagsordensforslag, som hr. Rimstad på de uafhængiges vegne har stillet.